

III 113

BP 8369/
67

ПРОВЕРКА
2009 - 2010

ПРОВЕРКА
1979 г.

БОМБАРДИРАНА СОФИЯ

Предговор

Често се чува, че животът на човека е едно мигновение във вечността, обаче през това мигновение много често се преживяват такива събития, които правят човешкото съществуване така интересно, па макар и тоз който ги преживява да страда и да пъшка твърде много под хомота на съществуването си.

Като цирков артист, в моя безспирен скитнически живот, бях свидетел на страшното и катастрофално земетресение в Калифорния на 18 април 1906 г., когато Сан-Франциско за десетина минути изчезна като град от лицето на земята. Преживях и земетресението през 1914 г. (31 декември) в Рим, където двата града Авецано и Авентино бяха сринати до основи. Преживях ужасната катастрофа на корабокрушението във водите на Хук-оф-холанд, с парахода „Берлин“. Преживях най-после португалската революция в 1910 година. Бях свидетел на страшното наводнение в Монтобан, Южна Франция, където реката Тарн се беше покачила на 7 метра над нивото си и се спасявахме гонени от бесната стихия, от покрив на покрив. Като войник взех участие в двете балкански войни и първата европейска война и бях принуден да лежа три дена, в окопа при Дойран, под ударите на барабанния огън. Преживях и много опасности, които самия цирков живот създава в кариерата на цирковия артист, но този нов ужас за населението на земното кълбо — бомбардировката от въздуха, надминава всичките страхотий, които природа и хора са създали за унищожението на човешкия род. Можех да се махна от София и отида някъде на безопасно място, но желях да бъда свидетел на всичките — от първа до последна бомбардировки над София. Искях да видя всичко, да преживея всичко и ако останех жив (в което не бях така дълбоко уверен, както в миналите бедствия разтърсили живота ми) да мога да опиша всичко. Трябва да си призная, че през време на бомбардировките това чувство на самоувереност, което не ме напускаше лесно, този път ми липсваше напълно. Който твърди че не се е страхувал през време на бомбардировките, той се самоизлъгва и мами тези на които разправя това. Когато ревнеше сирената, нейното злокобно виене свиваше сърдцето ми и нещо ме задушваше, но все пак едно чувство на срам от